

Verhalen uit vervlogen jaren vergeet je niet. Oude mensen vertellen graag over de dingen die voorbijgaan. In "Bij ons op Soest" publiceert de Soester Courant de herinneringen van Soester burgers die niet zo jong meer zijn.

J.C. van Schagen dichtte: "Wat eigen was, gaat van je heen en ziet niet om - je blijft alleen."

Jan Visser ontmoet hen, luistert geïnteresseerd en schrijft hun relaas op.

Vandaag: Karel Jaarsveld (65).

P.V.O.

De fanfaremuzikant: "Met regenjassen en drollenvangers aan stonden we bij paleis Soestdijk te musiceren in die tijd.

Het waren allemaal heel gewone jongens: de smid Valkenet, de schilder Schalkwijk en de dagloner de Rooij. Die zijn er mee begonnen, zo'n zestien leden, allemaal koper.

Later moest iedereen zwarte schoenen dragen en grijze sokken en kregen we nog later uniformen. Woedend was ik toen ik iemand er tussen zag lopen met bruine schoenen. Maar dat bleek wethouder de Haan te zijn. Hannes Staal, ons oudste lid, leerde noten lezen van Toon Hooft. In de Eempolder zette hij zijn hooivork rechtop in het land en daarop stond de muziekpartituur en zat Hannes in de openlucht op zijn bas te oefenen.

Ik weet nog goed, dat we actie voerden voor eendere petten. Iedereen dezelfde pet, dat was al een hele verbetering. P.V.O. noemden we toen: "Pet Voor Ons". Het werden weliswaar tweedehands petten, maar het bevorderde wel de eenheid van het fanfarecorps.

Als ze bij de familie van de Broek, die vijftig jaar getrouwd was, een serenade brachten, werd het geld (vijfentwintig gulden in een envelop) bij Butzelaar omgezet in borreltjes.

We concerteerden ook vaak in het Rosarium en toen werd Verkerk (kroeg bij café Soestdijk) het stamcafé. Verkerk stuurde alle P.V.O.-ers met sluitingstijd de straat op en Hannes kon dan niet uitstaan dat hij naast Verkerk nog licht zag branden. Struikelend over zijn grote bas, belde hij midden in de nacht aan en mopperde: die zijn daar nog druk bezig. Waar hij aanbelde, was... het politiebureau!

De deuken in zijn grote bas haalde hij er zelf uit.

Klarinet

We oefenden in een zaaltje aan de Korenweg bij vrouw van Velzen. Zij droeg een Soester kapje en zorgde voor de kachel en de koffie. Je mocht niet op de fiets langs haar huisje rijden, want dat weggetje liep stijl af naar de grote weg en dat was een gevaarlijk kruispunt.

Van de Korenweg marcheerden we op Koninginnedag naar het Gemeentehuis na het marscommando: Mannen! Vort! Daar aangekomen, klonk het: Mannen! Ho!

Aan de Bakkerweg kregen mijn broers en ik les van postbode Bertus Lagemaat. "Jochie, je lijkt wel een geit die het zuur het", plachtte hij te zeggen als je verkeerd speelde. Zo'n uitdrukking vergeet je niet meer.

Wij woonden vanaf mijn tweede levensjaar op Soest aan de Ferdinand Huycklaan. Lagemaat vroeg aan mijn vader of wij op P.V.O. kwamen. Toen was ik een jaar of tien. Mijn oudste broer speelde trombone waar hij net een stukje boven uit stak, ik speelde klarinet en mijn jongste broer bariton waarmee hij triomfen vierde later in het Haagse politiecorps.

We musicerden thuis bij het leven en buurvrouw Berghuis van tachtig vroeg wel eens aan vader: "Slaat U Uw vrouw?"

P.V.O. bestond al sinds 1898/99. Bij de kroning van Wilhelmina in Amsterdam waren onze Soester notabelen zo onder de indruk van andere fanfares, dat notaris Prillewitz in de trein tegen de dokter en de burgemeester opmerkte: "Er moet hier ook wat gebeuren."

In de Koopmansbeurs, wat later Hotel Eemland werd, is P.V.O. opgericht. De schoolmeester/kerkmeester verzond de latijnse naam "Patiëntia Vincit Omnia" - Geduld Overwint Alles. Nou, dat heb ik wel geleerd!

De eerste dirigent Van Eindhoven was

een kei. Hij sloeg je op je vingers als je het fout deed. Geytenbeek, de bloemist, was voorzitter in mijn tijd. De vereniging was neutraal. Hannes Staal die niet op tijd zijn contributie van het kerkkoor had betaald, werd door de pastoor geschorst en ging naar P.V.O., die "openbare zool" zoals de pastoor zei.

Boosdoener

Na de oorlog werden de "Knollenplukkers" opgericht en zorgde "Bruitje", een bekend raadslid destijds, dat we uniformen kregen. In die tijd heb ik mijn instrument wel eens op de tapkast gelegd en gezegd: bekijken jullie het maar! Tijdens een concours in Amsterdam moest ik ze ook uit het café halen. Wat ze daarna doen, moeten ze zelf weten, maar niet drinken tijdens het concours.

De dirigent zei wel eens tegen Hannes: wat zit je raar te spelen en dan bleek dat zijn muziekpapier op zijn kop op de standaard stond. Tijdens het zeventigjarig jubileum moesten we bij hem thuis het raam forceren en lag hij lekker te slapen. Pers en fotografen zaten maar op hem te wachten. "Gelukkig Nieuwjaar", zei hij tegen de dirigent toen hij eindelijk in ons repetitielokaal arriveerde.

In de zestiger jaren waren er nog maar twaalf leden. De televisie was de grootste boosdoener. Als lid diende ik een tienjarenplan in, nadat ik een tijdje verdwenen was geweest van het toneel. Zo werd ik voorzitter en hadden we op een bepaald moment 20 leden met majorettes en puppyrettes. In 1977 kreeg ik het aan mijn maag. Op 9 januari 1985 heb ik officieel bedankt. Nooit gedacht dat dit zou gebeuren. Mijn hele leven is P.V.O. geweest. "Dag en nacht."

JAN VISSER